

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **H. M. M.,**
nar.,
státní příslušnost Bangladéšská lidová republika,

zastoupený advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem,
sídlem Na Pankráci 1618/30, Praha 4,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra – OAMP,**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2026, č. j. OAM-83680-20/ZM-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se v žalobě domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále též „zákon o pobytu cizinců“) rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, neboť byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
2. Žalobce v žalobě poukázal na to, že v ČR má veškeré materiální zázemí. Je svobodný, na území domovského státu má dítě. Namítl, že peněžitý trest již zaplatil a vykonal, nelze k němu přihlížet, zůstala zde již jen zkušební doba. Sdělil, že je pro něj zásadní pracovní činnost v ČR, kdy takto může živit svou manželku a dítě ve vlasti. Neprodlení pobytového oprávnění by mělo zásadní vliv na jeho finanční situaci a rodinu. V říjnu 2025 byl hospitalizován s tuberkulózou, v květnu 2026 měl další kontrolu. K trestné činnosti zmínil, že se jednalo se o jednorázový excus, šlo sice o úmyslný trestný čin, nicméně o přečin nižší společenské škodlivosti, trestnou činnost však nezlehčuje. Jediným nevykonaným trestem zůstala v podstatě administrativní sankce spočívající ve zkušební době podmíněného upuštění od zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, kdy s ohledem na to, že se jednalo o excus, bylo řidičské oprávnění navraceno dne 25. 11. 2025, avšak byla stanovena zkušební lhůta do srpna 2028.
3. Napadené rozhodnutí je podle žalobce nepřezkoumatelné a nezákonné, žalovaný se nedostatečně vypořádal s vyjádřením žalobce k podkladům a založenými listinami, rozhodnutí je dále nepřiměřené ohledně posouzení jeho dopadu do celkového života a zázemí žalobce v ČR. Žalovaný se pokusil zkoumat a poměřit dopady do celkového života žalobce na území ČR, toto zkoumání ale bylo neobjektivní, dokazování bylo vedeno v neprospěch žalobce s opakujícím se argumentem trestné činnosti. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, rozsudek ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Azs 192/2019 – 28 a rozsudek sp. zn. 10 Azs 234/2023. Dle žalobce není z rozhodnutí zřejmé, na základě jakého konkrétního dokazování dospěl žalovaný ke svým závěrům o přiměřenosti, má za to, že správní orgán důkazy navíc nezhodnotil důsledně a ve vzájemné souvislosti, neprovedl se žalobcem účastnický výslech, nezjišťoval, zda je v možnostech žalobce bez dalšího odjet zpět do domovského státu. Žalobce má za to, že prokázal pevnou vazbu na ČR i to, že peněžitý trest zaplatil a vykonal. V souladu s dikcí § 69 odst. 3 trestního zákoníku nebylo možno k trestu přihlížet. Zbyla již pouze zkušební doba, nevykonává již trest zákazu činnosti, od kterého bylo upuštěno. Rozhodnutí nezohledňuje, že v případě vycestování žalobce z důvodů neexistence mezinárodní smlouvy o spolupráci v trestních věcech mezi Českou republikou a domovským státem žalobce – Bangladéš – nebude vůbec možno jeho další chování monitorovat českým soudem v rámci stanovené zkušební lhůty. Žalovaný vedl k dopadu do celkového života žalobce jen paušální dokazování.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na zjištění ohledně trestné činnosti žalobce. Dle žalovaného byl spácháním předmětného trestného činu naplněn důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Doposud nedošlo k zahlázení odsouzení žalobce, důvod pro zamítnutí jeho žádosti stále trvá. Uvedl, že žalobcem spáchaný trestný čin sice nepatří mezi ty nejzávažnější, ale vypovídá o ochotě žalobce respektovat zákony ČR, na jejímž území se hodlal usadit. Žalovaný připomněl, že k naplnění důvodu pro neprodlení doby platnosti zaměstnanecké karty došlo již tím, že je držitel zaměstnanecké karty pravomocně odsouzen pro spáchání trestného činu. Nebylo-li takové odsouzení zahlázeno, musí k němu žalovaný přihlížet z úřední povinnosti a žádost o

prodloužení platnosti zaměstnanecké karty zamítnout. Okolnosti spáchání trestného činu, projevená lítost či případná sebereflexe nemají na naplnění tohoto důvodu vliv, zákon v tomto případě nedává prostor po správní uvážení. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-10. Zákon pobytu cizinců neukládá správnímu orgánu v případě důvodu uvedeného v § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců povinnost posuzovat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Žalovaný je však povinen dbát mezinárodních závazků ČR. V případě, že by shledal, že by neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty bylo rozporné s čl. 8 EÚLP, žádost by nezamítnul a byly-li by splněny další zákonem stanovené podmínky, dobu platnosti tohoto povolení by prodloužil. Žalovaný přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce poměrně podrobně posoudil, avšak takové okolnosti pro prodloužení zaměstnanecké karty neshledal. V případě odsouzení za spáchání trestného činu by musela existovat opravdu velmi významná či spíše výjimečná okolnost z žalobcova života, která by svou závažností mohla převážet nad veřejným zájmem na neprodloužení jeho pobytu na území. Taková okolnost není známa. Žalobce argumentuje nutností zohlednit jeho pevnou vazbu na Českou republiku i to, že již vykonal peněžitý trest a bylo upuštěno od výkonu trestu zákazu činnosti. Na území však pobývá na základě časově omezeného pobytového oprávnění, přičemž při každém jeho prodlužování je zkoumáno splnění všech zákonných podmínek. Měl si být vědom toho, že jeho protiprávní jednání může vést k neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Není ve veřejném zájmu, aby bylo na území prodlužováno pobytové oprávnění cizincům, kteří se na území dopustili trestného činu. V případě žalobce bylo shledáno, že nedojde k neúměrnému narušení jeho soukromého a rodinného života. Pobývá na území od roku 2019, určité sociální vazby si v ČR vytvořit musel, zejména v zaměstnání, jak sám zmínil. Stále se však jedná o výrazně menší část jeho života, svou nukleární rodinu zanechal v zemi původu. Žalobce nemůže být považován za cizince usazeného na území ČR, práci pomocného kuchaře může vykonávat kdekoli na světě. Žalobce již několik let pobývá v ČR bez své rodiny a dosud nebyla podána žádost o pobytová opatření jeho manželky ani dcery, taktéž uváděné financování rodiny zůstalo v rovině tvrzení. Z propouštěcí lékařské zprávy vyplývá, že žalobce před příjezdem do ČR nepobýval v zemi původu, ale v Malajsii (čemuž odpovídá i místo podání první žádosti o zaměstnaneckou kartu), kde má žít i jeho rodina, zjevně tedy nemá problém usadit se v jakékoli zemi. Bude-li mít zájem, žalobce může v budoucnu opět požádat o udělení zaměstnanecké karty, její neprodloužení neznamená zákaz jeho dalšího pobytu na území. Co se týká stanovené zkušební lhůty podmíněného upuštění od výkonu trestu zákazu činnosti, tady postačí, pokud se žalobce na území nedopustí dalšího protiprávního jednání v oblasti dopravy, netřeba monitorovat chování žalobce v zemi původu.

5. Soud ze správního spisu zjistil tyto podstatné skutečnosti.
6. Dne 8. 12. 2025 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti jeho zaměstnanecké karty.
7. Dne 15. 5. 2026 žalovaný rozhodl o neprodloužení pobytového oprávnění žalobci.
8. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

9. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*
10. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a), b) a c), § 42g odst. 3 věty první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit. Ustanovení § 42g odst. 3 věta druhá a § 46 odst. 6 písm. d), jde-li o důvody uvedené v § 178f odst. 1 písm. a) a c) až f), a dále § 46 odst. 6 písm. e) a f) se použije obdobně. Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty učiněno oznámení podle § 42g odst. 7, 8 nebo 10, má se za to, že cizinec žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnávání na posledně oznámenou pracovní pozici.*
11. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.*
12. K námitce žalobce ohledně nepřiměřenosti rozhodnutí, kdy žalovaný dle něj nedostatečně zohlednil skutečnosti týkající se trestné činnosti a dále dopady rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, soud uvádí, že již v rozsudku č. j. 16 A 16/2025 – 33, ze dne 18. 6. 2025, vyslovil, že zde je rozdíl v míře legitimního očekávání cizince, pokud jde o rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění oproti rozhodnutí o jeho neprodloužení.
13. Soud uvedl, že: „*V případě předčasného zrušení pobytové oprávnění je zasaženo do legitimního očekávání cizince, že mu bude svědčit pobytové oprávnění do doby jeho platnosti. U zásahu do legitimního očekávání trvání pobytu mohou okolnosti věci (např. polehčující okolnosti spáchání trestného činu, délka předchozího pobytu cizince, viz. rozsudek Městského soudu č. j. 16 A 23/2023 - 49) vést k závěru, že dané okolnosti natolik relativizují zákonné podmínky pro zrušení pobytu, že jejich aplikace by mohla být nepřiměřeným zásahem do práv cizince. V řízení o prodloužení pobytu je situace z hlediska legitimního očekávání odlišná. Žadatel má legitimní očekávání pouze v tom smyslu, že pokud splní podmínky zákona, bude mu pobytové oprávnění prodlouženo. Jednou ze zákonných podmínek prodloužení pobytového oprávnění je absence odsouzení za úmyslný trestný čin. Danou podmínku žalobce nesplnil, tudíž mu nevzniklo legitimní očekávání, že mu bude povoleno k pobytu přesto prodlouženo, nedošlo tak k zásahu do jeho legitimního očekávání. Absence legitimního očekávání, že bez ohledu na odsouzení za úmyslný trestný čin bude žalobci prodloužen pobyt, tedy v rozporu se zákonem, vylučuje povinnost žalovaného v řízení o prodloužení platnosti povolení pobytu provést test proporcionality se zřetelem k povaze trestného činu.*“
14. Rovněž ve věci nyní projednávané se prokazatelně jedná o žalobce, který byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, tudíž naplnil formální důvody neprodloužení povolení k pobytu dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
15. Skutečnost, že šlo o neprodloužení oprávnění má dle soudu vliv na rozsah odůvodnění žalovaného, pokud jde o zjištění podrobností ohledně trestné činnosti žalobce. Jakkoli je obecným východiskem aplikace práva princip proporcionality, nejednalo se u žalobce o rušení oprávnění, ale o jeho neprodloužení. V případě neprodloužení (neudělení) povolení k pobytu již zákonodárce test přiměřenosti provedl, jestliže stanovil podmínku absence odsouzení cizince za úmyslný trestný čin pro udělení povolení k pobytu. Právní postavení účastníka řízení o zániku pobytového oprávnění z důvodu spáchání trestného činu a

účastníka jehož žádosti o prodloužení pobytu nebylo vyhověno z téhož důvodu, je odlišné z důvodu rozdílné míry legitimního očekávání dalšího trvání pobytového oprávnění.

16. Nejvyšší správní soud v rozsudku, č. j. 7 As 21/2008 - 101, ze dne 18. 12. 2008, uvedl: „*tento test provedl již zákonodárce při přijímání této zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat být jen potenciální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života.*“
17. Podle rozsudku NSS č. j. 10 Azs 242/2023 – 36, ze dne 6. 10. 2023: „*Při rušení (neprodloužení) povolení k dlouhodobému pobytu (mj. ve formě zaměstnanecké karty) zákon výslovně nepočítá s posuzováním přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života v případech, kdy cizinec spáchal úmyslný trestný čin (§ 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). NSS ovšem už dříve zdůraznil, že nutnost takového posuzování plyne přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jestliže cizinec konkrétně namítá dopad negativního rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života (rozsudek ze dne 5. 2. 2021, č. 5 Azs 203/2020-36, bod 31). V tomtéž rozsudku (v bodě 42) NSS uvedl (s odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva), že správní orgány (i soud) musejí v takových případech vzít v úvahu kromě existence odsouzení i další trestněprávně významné okolnosti (například uložený trest, rozsah způsobené škody, tendenci k opakování trestné činnosti či chování cizince v době po odsouzení). Dále je třeba hodnotit, zda je přiměřené neprodloužit povolení k dlouhodobému pobytu s ohledem na skutečnosti, jako je délka pobytu cizince na území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském státě či intenzita vazeb na zemi původu. Teprve pak lze určit stupeň závažnosti protiprávního jednání a poměřit zásah do základních práv s významem chráněného veřejného zájmu.*“
18. Městský soud v rozsudku č. j. 16 A 16/2025 - 33 uvedl, že: „*má za to, že v případě neprodloužení (neudělení) povolení k pobytu již zákonodárce test přiměřenosti provedl, jestliže stanovil podmínku absence odsouzení cizince za úmyslný trestný čin pro udělení povolení k pobytu. Soud se neztotožňuje se závěrem Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 5 Azs 203/2020-36, neboť má za to, že ohledně zásady proporcionality v obecném smyslu (nikoli jen do rodinného života) je nutné rozlišovat řízení o zrušení povolení k pobytu a řízení o zamítnutí prodloužení povolení k pobytu, jakkoli je shodně postupováno podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.*“
19. Zároveň však nelze přehlédnout, že princip proporcionality je obecným korektivním právním principem, kterým lze poměřit v zásadě jakékoliv správní rozhodnutí. Rozhodnou otázkou tak je požadovaná intenzita neproporcionality zásahu do zájmů účastníka a okolností vedoucí k takovému zásahu.
20. Žalovaný v napadeném rozhodnutí provedl rozbor trestné činnosti žalobce, a to jak ve vztahu, zda žalobce představuje skutečné, aktuální nebezpečí, tak z hlediska posouzení dopadů rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce. Žalovaný uvedl, že žalobcem poukazovaný rozsudek NSS ze dne 8. 2. 2024, č. j. 10 Azs 292/2023-53, ze kterého vyplývá, že k neudělení pobytového oprávnění nepostačuje samotná existence trestního odsouzení, ale je potřeba prokázat, že cizinec představuje aktuální, skutečnou a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek, není přílehlavý, jelikož se zabývá odnětím trvalého pobytu dlouhodobě pobývajícím rezidentem, respektive zrušením trvalého pobytu rodinného příslušníka občana EU, přičemž obdobně žalovaný shledal i ohledně žalobcem uváděného

nálezu Ústavního soudu I. ÚS 945/20 ze dne 16. 12. 2020. Žalovaný výslovně neprováděl úvahu ohledně toho, zda žalobce představuje aktuální, skutečnou a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek, povahou a závažností žalobcovy trestné činnosti ve vztahu k jeho pobytovému oprávnění se však (i ve smyslu výše citovaných závěrů NSS) zabýval, kdy konkrétně nejprve zjistil z výpisu z evidence Rejstříku trestů ČR, že se zde žalobce dopustil trestné činnosti, kdy následně si žalovaný u Okresního soudu v Hradci Králové vyžádal příslušný trestní příkaz. Z toho žalovaný zjistil, že žalobce spáchal přečin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se dopustil na přelomu 3. a 4. 5. 2024, když při průjezdu mírnou levotočivou zatáčkou najel na pravou krajnici a poté vyjel vpravo mimo komunikaci, kde narazil před domem do betonového mostku. Po provedení dechové zkoušky bylo naměřeno 2,63 g/kg alkoholu v krvi a při následné dechové zkoušce se tato hodnota ještě zvýšila na 2,75 g/kg alkoholu v krvi. Trestním příkazem Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 12. 7. 2024, sp. zn. 4 T 34/2024, byl žalobce odsouzen k peněžitému trestu ve výši 30 000 Kč, zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 30 měsíců. Z rejstříku trestů ČR vyplývá, že bylo od výkonu tohoto trestu podmíněně upuštěno dne 20. 11. 2025 na zkušební dobu do 25. 5. 2028. Trestní příkaz nabyt právní moci dne 6. 9. 2024.

21. Dále žalovaný konstatoval, že trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 trestního zákoníku je výlučně úmyslným trestným činem, neboť trestní zákoník nestanoví, že jej lze spáchat z nedbalosti. Žalovaný rovněž nepopřel tvrzení žalobce, že jiné protiprávní činnosti se v ČR nedopustil. Uvedl, že: *„přiznává, že se jedná o ojedinělý exces v životě žadatele a kvituje, že se žadatel od té doby snaží vést spořádaný život. Nicméně to nemění nic na tom, že žadatel spáchal úmyslný trestný čin, při kterém mohl jinému závažně ublížit na zdraví či jinému způsobit závažnou škodu na majetku. Navíc správní orgán podotýká, že žadatel je i nadále ve zkušební době, a to až do roku 2028.“* Z uvedeného je tedy zřejmé, že žalovaný trestnou činnost žalobce zkoumal podrobněji, kdy vzal v úvahu i ve výše citovaném rozsudku (č. j. 10 Azs 242/2023 – 37) požadované náležitosti, tj. *kromě existence odsouzení i další trestněprávně významné okolnosti (například uložený trest, rozsah způsobené škody, tendenci k opakování trestné činnosti či chování cizince v době po odsouzení.* Dle soudu byla zjištěna žalovaného dostačující i ve vztahu k rozsudku NSS č. j. 5 Azs 203/2020 - 36, ze dne 5. 2. 2021, kde soud uvedl: *„Správní orgány i městský soud v napadených rozhodnutích nezmiňují kromě jednání představujícího skutkovou podstatu trestného činu, za který byla stěžovatelka odsouzena, žádné konkrétní okolnosti jejího osobního jednání dokazující, že právě stěžovatelčino osobní chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti. Je sice pravdou, že rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu může být přinejmenším z hlediska bezprostřednosti zásahu do práv stěžovatelky méně závažné, než kupříkladu rozhodnutí o správním vyhoštění, což může mít svůj odraz i v míře hodnocení dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Uvedené však neznamená, že by správní orgány mohly na zkoumání takového dopadu rozhodnutí zcela anebo téměř úplně rezignovat.“* Nebylo zjištěno, že by bylo rozhodnutí vůči žalobci nepřiměřené ve vztahu k jím páchané trestné činnosti, za kterou byl odsouzen. Soud má za to, že žalovaný dostatečně, byť nepřímo, pokryl otázku vypořádání se s tím, zda žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti. Žalovaný se nezmínil pouze o tom, jakého trestného činu se žalobce dopustil, ale popsal i blíže okolnosti jeho spáchání, jakož i sankce, které musí žalobce ještě vykonat, respektive zkušební dobu. Žalovaný se zabýval i analýzou žalobcem páchané trestné činnosti a srovnal ji s jinými podobnými případy (str. 4 – 5 rozhodnutí).

22. Žalobce v žalobě zmínil, že šlo o ojedinělý exces, kdy jinak řádně plnil podmínky pobytu. Uvedl, že šlo sice o úmyslný trestný čin, nicméně o přečin nižší společenské škodlivosti, kdy svou trestnou činnost však nezlehčuje. Dále též sdělil, že jediným nevykonaným trestem zůstává v podstatě administrativní sankce spočívající ve zkušební době podmíněného upuštění od zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, kdy právě s ohledem na to, že se jednalo o exces, bylo řidičské oprávnění navraceno dne 25. 11. 2025, avšak byla současně stanovena velmi dlouhá zkušební lhůta až do srpna roku 2028.
23. Soud k tomu uvádí, že skutečnost, že zaplacením peněžitého trestu tento trest vykonal, je z hlediska § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu nerozhodné, shodně jako podmíněné upuštění od dalšího trestu zákazu řízení motorových vozidel, kdy dosud neuplynula zkušební doba podmíněného upuštění. Podmíněné upuštění od trestu by mohlo být relevantní pro posouzení proporcionality neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Od doby spáchání trestného činu však neuběhla nijak dlouhá doba, přitom má soud oproti žalobci za to, že se nejedná o bagatelní trestný čin, jestliže hladina alkoholu u žalobce odpovídala pokročilé až těžké opilosti. Soud se tak plně ztotožňuje se závěrem žalovaného, že bylo pouze otázkou nahodilosti, zda žalobce v takovém stavu nezpůsobil jiným osobám újmu na zdraví či životě nebo jinou závažnou majetkovou škodu. Jakkoli je užívání alkoholu obecně společensky tolerováno, při řízení vozidla již nikoli. Soud shodně se zákonodárcem zastává nulovou toleranci v případech užití omamných látek při řízení motorových vozidel, proto neshledává žalobou tvrzenou nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Soud neshledává žalobou tvrzenou neproporcionalitu napadeného rozhodnutí z důvodu povahy trestného činu žalobce a intenzity ohrožení chráněného zájmu na ochraně života, zdraví a majetku protiprávním jednáním žalobce v důsledku pokročilé až těžké opilosti.
24. Dále soud poukazuje na skutečnost, že sice bylo podmíněně upuštěno od dalšího trestu, nicméně stále trvá zkušební doba do roku 2028, přičemž dosud nedošlo k zahlázení odsouzení žalobce. Pro úplnost soud poukazuje na závěry rozsudku NSS ve věci žádosti o povolení k trvalému pobytu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, kde soud uvedl, že *„ačkoliv bylo odsouzení pro shora uvedený skutek zahlázeno, nebrání to žalovanému v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku. Hypotéza § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců totiž není postavena na tom, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, resp. že má záznam v trestním rejstříku [na rozdíl od § 75 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 174 zákona o pobytu cizinců], nýbrž na tom, že se dopustil určitého jednání. Zahlázení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 70 odst. 1 trestního zákona, shodně § 106 trestního zákoníku). Neznamená to však, že by rozhodnutí o zahlázení bylo pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného zcela bez významu.“*
25. K námitce, že ČR nemá možnost v případě žalobcova vycestování do Bangladéše zjistit případné další žalobcovo protiprávní jednání spáchané mimo ČR, žalovaný uvedl, že postačí, pokud se žalobce na území nedopustí dalšího protiprávního jednání v oblasti dopravy, netřeba monitorovat chování žalobce v zemi původu.
26. Soud uvádí, že to je žalobce, kdo se v ČR dopustil trestné činnosti a musí proto nést její důsledky včetně výkonu uložených sankcí. Co se týče namítané nemožnosti ověření vedení řádného života po vycestování do Bangladéše ze strany ČR, pak soudu není zřejmé, jak by toto mohlo žalobce negativně ovlivnit. Soud má za to, že zájem na vycestování žalobce z ČR, respektive neprodloužení jeho pobytového oprávnění, je silnější než zájem na zajištění kontroly dalšího řádného života žalobce v zemi původu. Zároveň soud dodává, že žalobce

opakovaně v žalobě zmínil, že mělo v jeho případě jít o ojedinělý exces, úvaha o možnosti páčání další protiprávní činnosti, byť ve vlasti, je tak v tomto smyslu v rozporu.

27. K námitce, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s otázkou posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, soud uvádí, že žalovaný v rozhodnutí poukázal na to, že nebyl v daném případě povinen zkoumat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, kdy též uvedl, že neshledal porušení čl. 8 Úmluvy.
28. Žalovaný se i přes uvedené v napadeném rozhodnutí jeho přiměřeností dopadů zabýval, přičemž nepřiměřenost neshledal. Žalovaný se vypořádal s tvrzeními žalobce o tom, že je pro něj práce v ČR stěžejní z hlediska jeho existence, ale i zajištění jeho rodiny, dcery a manželky, které v Bangladéši dle svých tvrzení finančně podporuje a aktivně připravuje jejich příchod do ČR. Žalobce dle žalovaného poukazoval na skutečnost, že na území ČR má silné a konkrétní sociální a pracovní vazby, je již od roku 2019 zaměstnán v restauraci, kde je vnímán jako spolehlivý a důležitý člen kolektivu. Tito kolegové a zároveň přátelé jsou pro něj v podstatě jako druhá rodina, což doložil čestnými prohlášeními. Doložil také své čestné prohlášení, ve kterém prohlašuje stejné skutečnosti, které jsou uvedené ve vyjádření k podkladům.
29. Žalovaný souhlasil s žalobcem, že si jistě v ČR vytvořil během svého déle než 6 let dlouhého pobytu na území ČR silné sociální vazby, ty jsou však omezené především na pracovní prostředí. V případě vycestování by žalobce byl dle žalovaného naopak v kontaktu s rodinou. Žalovaný také konstatoval, že žalobce je v produktivním věku a jeho zdravotní stav je dobrý, když hodlal na území pracovat. V ČR nemá rodinné příslušníky. Manželka s dcerou žijí v zemi původu žalobce. Žalobce může dle žalovaného i po návratu do Bangladéše živit rodinu, přičemž může nalézt práci v Bangladéši. Ve vyjádření k žalobě žalovaný doplnil, že ač žalobce uváděl, že jeho rodina žije v Bangladéši, vyplynulo z jím k žalobě připojené lékařské zprávy z ČR, že rodina žalobce žila v Malajsii, což byla zároveň země, odkud žalobce přicestoval do ČR. Z ničeho dle žalovaného také není patrné, že by žalobce vyvinul nějakou snahu žádat o pobytová oprávnění pro členy jeho rodiny do ČR, kdy přitom v žalobě poukazoval na zájem přivést rodinu do ČR.
30. Soud uvádí, že žalovaný se zabýval zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž dospěl ke správnému závěru o přiměřenosti zásahu z důvodu absence mimořádných okolností rodinného života žalobce. Odsouzením za úmyslný trestný čin byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Soud také poznamenává, že svůj stav žalobce zapříčinil sám trestnou činností, pokud by ji nepáchal, mohl v ČR dále pokračovat ve výkonu práce. Pro posouzení rodinného života je relevantní pouze rodinný život v zemi pobytu, nikoli v zemi původu, proto není rozhodné, zda na příjem žalobce v ČR jsou závislí další členové jeho rodiny. Lze souhlasit s žalovaným, že nic nebrání žalobci živit rodinu i nadále, kdy si za tímto účelem může najít práci v domovské, případně jiné zemi, byť velmi pravděpodobně za horších finančních podmínek. V budoucnu se rovněž může opět vrátit do ČR, pokud k tomu splní příslušné podmínky. Přestože nelze dle soudu přeceňovat správnost žalobcem doložené lékařské zprávy, pokud jde o rodinné a osobní informace o životě žalobce, žalovaný správně ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že z této zprávy plyne, že žalobce před pobytem v ČR žil v Malajsii, kde rovněž pobývá i jeho rodina. Soud má za to, že pokud je tomu tak, má žalobce možnost nalézt vhodné zaměstnání i v Malajsii, kdy, jak též podotkl žalovaný, byl žalobce v ČR nadto zaměstnán v provozu restaurace za nízkou mzdou. Ekonomické motivy pobytu žalobce v ČR jsou tedy samy o sobě irelevantní, stejně

jako fakt, že má žalobce v ČR sociální a pracovní vazby. Žalobce žádné konkrétní silné vazby nedoložil, hovořil pouze o svém zdejší zaměstnání. Soud také podotýká, že žalobce v žalobě uvedl, že má rodinu v Bangladéši, což je odlišný údaj od zmíněné lékařské zprávy připojené přitom též k žalobě. V žalobě uvedl, že má v Bangladéši manželku a dceru, na jiném místě žaloby však přitom zmínil, že je svobodný.

31. Co se týče zdravotního stavu žalobce je nutné uvést, že žalobce ve správním řízení danou skutečnost neuvedl, přičemž byl hospitalizován od 16.10. – 19.12.2025, tudíž mu nic nebránilo dané sdělit v průběhu správního řízení. jedná se tak o tzv. nepřípustnou novotu, ke které není soud oprávněn přihlídnout, neboť řízení dle s. ř. s. spočívá v přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí a nikoli v posuzování okolností, které měl a mohl účastník uplatnit ve správním řízení. Již z tohoto důvodu je takováto žalobní námitka nedůvodná. Závěr žalovaného o dobrém zdravotním stavu žalobce měl oporu v tehdejší tvrzení žalobce, k čemuž soud dodává, že žalobce pracoval v restauračním provozu, kde je nezbytná i zdravotní způsobilost.
32. Soud neshledal důvodnou námitku neprovedení účastnického výslechu žalobce, neboť veškeré potřebné skutečnosti byly žalovaným zjištěny a vzaty do úvahy, zdravotní stav mohl uvést písemně, zejména pokud byl zastoupen advokátkou. Pokud žalobce chtěl správnímu orgánu ještě cokoli sdělit, měl k tomu plnou možnost i bez provedení výslechu. Žalobce v žalobě nadto ani nezmínil, co by konkrétně chtěl žalovanému při výslechu doplnit.
33. Na základě výše uvedeného soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O návrhu na odkladný účinek žaloby soud nerozhodl, neboť ve lhůtě k vydání rozhodnutí o odkladného účinku rozhodl o žalobě samotné.
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalovanému náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 19. 6. 2026

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. T.